

pitalen, en Omlægning, som lægger øget Skat paa Forbruget af Nydelsesmidler. Det problematiske Overskud paa Finansloven kunde saa passende anvendes til ekstraordinær Afskrivning paa den ekstraordinært forøgede Statsgældsbyrde, som jo vil blive yderligere forøget, naar vi faar Landmandsbankordningen. Jeg deler for saa vidt de Betragtninger, der er gjort gældende baade af det ærede Medlem Hr. Dahlgaard, Ordføreren for det radikale Parti, og af det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen.

Jeg vender mig herefter til Erhvervenes Tilstand i direkte Forstand og først og fremmest til Landbrugets. Det er det, jeg selv tilhører, og det er det, jeg skal leve af. Gaar det galt dér, gaar det galt for mig, og bliver det ved at gaa galt, saa ender det med at gaa mig, som det i sin Tid gik Søren Kierkegaard, der gik til sin betroede Bankier og Aar for Aar hævede en vis Sum af sin Formue, som han havde staaende hos denne. I 1855, da han døde, hævede han det sidste Formuebeløb. Han blev ført til Hospitalet, og da han var kommet ind dér, sagde han: Det slog mærkværdigt til, Styrelsen har været mig naadig. I øvrigt overvejede han at gøre, hvad der var ham det modbydeligste af alt: at søge Præstekald. Hvis det bliver ved at gaa i mange Aar, saaledes som det gaar nu, vil alle de Godsejere, der har statsvidenskabelig Eksamen eller juridisk Eksamen, blive nødsaget til at udtage Overretssagførerbestalling eller søge paa ny ind paa Embedsvejen, hvor de har været før.

Jeg maa sige, at jeg har endnu aldrig set et Erhverv saa „himmelhoch jauchzend und zum Tode betrübt“ som det danske Landbrug i Øjeblikket. Jeg synes imidlertid ikke, det ser godt ud samtidig at rose sig selv til Skyerne, som Landbo- og Husmandsforeningerne har gjort det i disse Dage med selvtilfreds Fremhævelse af: Wie wir es doch so herrlich weit gebracht, og samtidig af Dybens Nød raabe til Staten om Hjælp.

Naar jeg nu med den Smule Erfaring, jeg i det sidste Par Aar har faaet ved at beskæftige mig med Landbrug, f. Eks. — for at vælge det nærmestliggende — ser ud over min Hjemegn, er der en Ting, som jeg synes slaar enhver Iagttager, og det er, hvor utroligt snavsede Markerne er — i et Regnaar som dette aabenbares Syndernes Mandfoldighed —, og en Ting til: i hvilken Grad der tiltrænges rationel Dræning af vore Marker. Se, det er jo Grundlaget for vor Planteavl, og jeg vil gerne gøre et Par Bemærkninger om Stillingen her, for der er Nød i denne

Branche, som der er i alle Landbrugets andre Brancher.

Ja, hvorfor gaar det saa daarligt i Landbruget? Har man i Landbruget Lov til at klage, saa længe man ikke gør, hvad man kan og bør gøre for at forbedre Produktionen? Noget tilsvarende tillader Landbruget jo ikke Industrien, hvor man forudsætter, at enhver ser sig for, saa godt han kan.

Det ærede Medlem Hr. Fraenkel talte forleden Dag udmærket om Kartoffelmelsproduktionen. Det maa maaske i denne Forbindelse være mig tilladt at gøre opmærksom paa, at af 48 Landboforeningsforsøg og 200 Husmandsforeningsforsøg med Hensyn til en enkelt Sygdom som Kartoffelskimmel, foretagne i Aarene 1912—19, blev Resultatet, at usprøjtede Kartoffelarealer gav 238 hkg Knolde pr. ha, medens Arealer, der var sprøjtet 2 Gange med Bordeauxvædske, gav 275 hkg Knolde pr. ha; altsaa Sprøjtningen medførte 37 hkg mere pr. ha. Danmarks Kartoffelarealer var i 1926 75 400 ha. Hvis man nu foretager en Beregning, finder man altsaa et Merudbytte paa 37 hkg pr. ha, det vil sige 2 789 800 hkg. Værdifastsættelsen for Kartoffler var i 1926 i Planteavlsberetningen 6 Kr. Herefter svarer dette Merudbytte til en Værdi af 16 738 000 Kr. Hvis man saa tager i Betragtning — og det maa man selvfølgelig —, at en Del af Arealerne allerede var behandlet med Sprøjtning eller Overpudring, medens en anden Del neppe vilde behøve at blive sprøjtet, vilde det neppe være nogen Overdrivelse at vurdere Tabet ved Kartoffelmelskimmel til 10 Mill. Kr.; antagelig er det større endnu, men det er jo dog i hvert Fald Penge.

Og med Hensyn til Kornets Sygdomme vil jeg gerne bemærke, at indtil de allerseneste Aar har Landbruget slet ikke paa dette Omraade arbejdet tidssvarende for at bekæmpe de Sygdomme, der overføres med Sæden, idet man fra Forsøgsstationernes Side kun kendte til Afsvampning mod Brand og Stribesyge med de allerede den Gang af f. Eks. den tyske Forsøgsorganisation kasserede Midler som Blaasten og Formalin. Først i dette Efteraar, først i *dette* Efteraar er man kommet saa vidt, som man burde have været allerede for 5 Aar siden, at Statens Forsøgsleder, Ernst Gram, ved Statens plantepatologiske Forsøgsvirksomhed i Lyngby anbefaler Afsvampning af al Saasæd med de kvægsølvholdige Midler Germisan og Telatin; og naar der nu opfordres til Afsvampning, er det fuldt saa meget paa Grund af ovennævnte